

A vásárcsarnok kapujában hatalmas szemeteskosár színig telve hulladékkal. Kora délután, amikor nemigen jár arrafelé vásárló, szép öregember kotorász nyugodt méltósággal a szemétben.

A behajigált virágokat szedi ki belőle, szálanként. Háncsot is talál eleget. A virágokat szépen kiigazítja, egybegyűjti, tetszetős, apró csokrokat köt belőle, tíz-tizenötöt. Estefelé aztán, az alkony homályában, amikor nem is látszik olyan nagyon, hogy milyen is az a virág, elindul a körutakra, a kávéházi tornácokra virágot árulni.

A csokrocskáit többnyire visszanyomják a kezébe a neki szánt néhány fillérrel együtt, de azért hajnalig mégiscsak túlad rajtuk.

Végtére is ő nem koldus, hanem utcai árus.

-i.

1933. augusztus 31., csütörtök, 6. old.

Pesti utca

Szanatórium falán az „ampelopszisz” viaszos levele, indája sebtapaszkokkal van gondosan a falhoz lapítva. Szakszerű kezelés.

Este a kivilágított hentesbolt gőzölgő kirakatától néhány lépésnyire ágrólszakadt, toporonyos ember áll.

Bűvölnen, kimeresztett szemekkel nézi-nézi a kívánatos falatokat. Ott van a járda közepén, a forgatagban és nem mozdul. Kissé kiterjesztett karokkal, félig nyitott szájjal, merev tekintettel csak bámul, mint a kolbászok, disznófülek, sonkák holdkórosa. A járókelőkre ügyet sem vet. Mintha a világon sem volnának.

Annál inkább feltűnik ő az embereknek. Fájdalmas sóhaj szakad föl e keblekből ekkora éhség, ilyen mohó ennivágyás láttán. Harminc fillért nyomunk a markába. Ennyiért jóllakhat, ha egyébbel nem, friss töpörtyűvel.

Megbabonázott mozdulattal veszi el a pénzt, de nem mozdul. Várjuk, hogy bemenjen a boltba vásárolni. Figyeljük. Rövidesen szemünk láttára összeszedett vagy három pengőt ezzel a határtalan, néma éhséggel. Határozottan jól csinálta. Ügyes színész.

•

Kirakatban nézegetjük a fölírásokat a kitett árukon.

„Gyönyörű barack.” „Pompás, hosszúkás szilva”. „Remek, hízlalt baromfi”. „Elsőrendű feles dió”.

Elcsodálkozunk. A barack apró és romlott. A szilva egyáltalán nem is hosszúkás, hanem gömbölyű. A baromfi olyan sovány, hogy szinte átböki a kirakatüveget a mellcsontjával. A dió barnára dohosodott morzsalék.

Mostmár kinek higgyünk? A fölírásoknak, vagy a szemünknek? Annyi bizonyos, hogy a kereskedő elfogult. Saját árúját legszebbnek, legkülönbnek látja. Akárcsak némely szülő a gyermekét.

•

Vasárnap este bakák, falusi lányok sétálgatnak karonfogva a körúton. Sorra járnak a kivilágított kirakatokat. Mindegyik előtt megállanak, válogatnak. Mindent kiválogatnak.

– Melyik kalapot vegyem meg nektek, lányok? – kérdi egyik a női divatárus bolt előtt.

– Ezt ni, ezt e – mutogatnak a lányok.

Odább ruhát, cipőt, táskát, kesztyűt választanak. Teljesen kiöltözködnek így, képzeletben. Jó és olcsó mulatság.

1933. szeptember 8., péntek, 7. old.